

rer kender mulighederne, og har tillid til de regler, der gælder for Internet.

Solide løsninger

Brug af elektronisk kommunikation til bindende juridiske dispositioner forudsætter, at der kan kommunikeres med sikkerhed for såvel afsenders som modtagers identitet, indholdets integritet og ofte tillige med sikkerhed for fortrolighed i forhold til andre. Der skal med andre ord foreligge solide tekniske løsninger.

Når vi kommunikerer på papir, tjener underskrift og brevpapir til at identificere os overfor modtageren, som ligeledes vil have mulighed for at se, om konvolutten har været lukket op undervejs, og om der er foretaget ændringer i den skrevne tekst. I praksis foregår kommunikationen oftest, uden at vi tænker nærmere over disse aspekter. Det er da også kun undtagelsesvis, at der er behov for at være opmærksom herpå.

Når kommunikationen foregår elektronisk, er der ikke på samme måde konkrete spor, der gør, at man umiddelbart bliver opmærksom på, at der kan være ændret i et dokumentets indhold, ligesom det umiddelbart er vanskeligt eller nogen gange umuligt at få sikkerhed for, hvem der egentlig er afsender af meddelelsen. Dette betyder, at det i praksis er langt lettere at foretage ændringer i den eller at udgive sig for andre, uden at det er synligt for modtageren.

Imidlertid kan brug af en solid digital signatur sikre mod disse problemer. Digitale signaturer kan formidles gennem såkaldte nøglecentre, der administrerer erhvervsvirksomheders og borgeres adgang til digital signatur.

Det kunne principielt overlades til markedet selv at sørge for, at der etableres nøglecentre, og at de løsninger de sælger, er tilstrækkeligt solide. Der er imidlertid tale om et nyt marked med produkter af en sådan teknisk kompleksitet, at det er meget vanskeligt for den enkelte bruger at gennemskue, om man får et produkt med den fornødne sikkerhed.

Endvidere bør det ved lovgivning afklares, i hvilket omfang nøglecenteret er ansvarlig i forbindelse med fejl og misbrug af digital signatur.

– Regeringen vil derfor tage initiativ til en regulering af nøglecentrenes virke i form af en autorisationsordning og en række minimumskrav til den digitale signaturs udformning, sikkerhedsniveau m.v., der kan fremme udbud af løsninger af fornøden kvalitet.

Retlig klarhed og sikkerhed

Et andet aspekt af usikkerheden overfor nye teknikker er den retlige usikkerhed med hensyn til mulighederne for at anvende digital kommunikation og digital signatur til juridisk bindende dispositioner. Hvad kan man bruge digital signatur til og med hvilken juridisk effekt?

Erhvervsvirksomheder, offentlige myndigheder og private borgere, der anvender digital kommunikation og en tilhørende offentligt autoriseret digital signatur vil i sagens natur ønske sikkerhed for, at den digitale kommunikation også bliver accepteret af domstolene på samme måde som traditionel papirbaseret kommunikation med håndskreven underskrift.

På en række områder er der i dansk ret ingen formkrav. Det gælder f.eks. indgåelse af aftaler. På sådanne områder vil afgørelsen af, om en digital signatur er bevis for, at en bestemt person har underskrevet en bestemt meddelelse, i sidste ende ligge hos domstolene. Domstolene må – ligesom det gælder for en håndskreven underskrift – konkret i hvert enkelt tilfælde afgøre, om en signatur er afgivet af den person, den angiver, og hvorvidt dokumentet er blevet ændret efterfølgende. Udgangspunktet er her – som for almindelige underskrifter – at domstolene har frihed i bevisbedømmelsen, herunder frihed til at vurdere den konkrete bevisførelse om den eller de pågældende digitale signaturers sikkerhed.

Med en rammelovgivning om digital signatur, der som nævnt ovenfor sikrer gode og solide systemer, må det imidlertid forventes, at en digital signatur frembragt i overensstemmelse med lovens krav, vil have en høj bevisvægt i forbindelse med en retssag herom.

Spørgsmålet er, om domstolene også uden videre vil acceptere digitale signaturer på områder, hvor der er særlige lovkrav om underskrift og skriftlighed etc. Uanset en lovgivning om digital signatur må det anses for mere tvivlsomt, om elektronisk kommunikation i alle tilfælde vil blive accepteret på områder med sådanne lovkrav. Nogle lovkrav vil kunne opfyldes af digital kommunikation, mens der vil være andre områder, hvor digital kommunikation af forskellige årsager ikke kan finde anvendelse.

Denne retlige usikkerhed er ikke hensigtsmæssig, når man tænker på de samfundsøkonomiske fordele ved at fremme elektronisk kommunikation. Det bør derfor via lov- og bekendtgørelsesregulering fastslås på hvilke